

Sygn. akt I CSK 3234/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko A. M. i S. M.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt I ACa 95/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwani A. M. i S. M. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 9 grudnia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 16 października 2020 r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wobec rażącego naruszenia prawa procesowego i materialnego przez Sądy obu instancji, w szczególności z uwagi na błędną wykładnię i zastosowanie art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 389 k.p.c., art. 390 § 2 k.c. oraz art. 64 i 1047 § 1 k.c. Ponadto skarżący wskazali na konieczność rozpatrzenia naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c.

oraz art. 378 § 1 i art. 382 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., polegającego na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, bez wnikliwej analizy i merytorycznych rozważań.

W odpowiedzi na skargę powód wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie skargi oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużyli się pozwani powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na treść podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje, które przepisy zostały naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany. W szczególności – jak słusznie wskazał Sąd drugiej instancji – upływ terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej nie oznacza wygaśnięcia uprawnienia do zawarcia tej umowy, ale powstanie stanu wymagalności roszczenia o zawarcie tej umowy (art. 390 § 2 k.c.). Nie sposób więc na tym polu mówić o naruszeniu przez Sądy *meriti* art. 390 § 2 i 3 k.c.

Po trzecie, skarżący, stawiając w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wprost kwestionują dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów oraz poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, zaakceptowane następnie przez Sąd drugiej instancji. Zawarty zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto, mając na uwadze sytuację majątkową pozwanych, na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył ich kosztami postępowania kasacyjnego.

[as

at]